

των φαναριών του άμαξιού που απομακρυνόντουσαν γρήγορα, για να χαθούν σε λίγο μέσα στην κατάμαυρη νύχτα.

Κατόπιν ξαναγύρισε πάλι και κάθησε κοντά στο τζάκι, περιμένοντας...

Έπειτα από μία ώρα, ο Ροσάρ άφησε το Λουβέ στην κατοικία του, στην άλλη άκρη της κοιλάδος, και ξαναπήρε μόνος το δρόμο του γυρισμού, μαστιγώνοντας τάλογά του για να καλπάζουν γρηγορότερα.

Το σκοτάδι άπλωνόταν πυκνό και βαθύ όλόγυρά του, ή μπόρα είχε δυναμώσει και μόλις κατώρθωνε να ξεχωρίσει το δρόμο μπροστά του.

Όσο προχωρούσε τόσο ή καρδιά του σφιγγόταν από ένα άνεξήγητο προαίσθημα...

Κι' έξαφνα ένα άπαισιο ούρλιασμα άκούστηκε μέσ' στη σιγαλιά της νύχτας.

Τάλογα του άμαξιού αναπήδησαν τρομαγμένα...

Ένα δεύτερο ούρλιασμα άκούστηκε άμέσως κατόπιν κι' ο Ροσάρ τινάχτηκε άπάνω...

Είχε παγώσει όλόκληρος...

Και να εκεί, μπρός στο δρόμο του, ένας μαύρος όγκος παρουσιάστηκε...

Δυό μάτια έλαμψαν σαν φλόγες μέσ' στο σκοτάδι...

Τ' άλογα τρομαγμένα έκαναν πίσω...

Ο Ροσάρ, όρθιος καθώς ήταν, έχασε την ίσορροπία του με το άπτόμο αυτό τίναγμα, κι' έπεσε από τη θέση του κάτω στο δρόμο, θγάζοντας μια κραυγή άπέραντης άγωνίας...

Το άμάξι, παρασυρόμενο τώρα άπ' τα μανιασμένα άλογα, πήρε τους θράχους που ήταν πλάι στο δρόμο...

Κάτι που μοιάζε με σαρκαστικό γέλιο άκούστηκε κι' ο μαύρος όγκος, του οποίου τίποτε άλλο δεν ξεχώριζε μέσ' στο σκοτάδι έκτός από τις φλόγες των ματιών του, πλησίασε άργά προς το Ροσάρ που κείτοταν κάτω άναίσθητος...

Έσκυψε άπό πάνω του μ' ένα άπαισιο μουγκρητό και τον σκέπασε όλη κληρον με τη σκιά του, σαν να γινε ένα μ' αυτόν...

.....

Την άλλη μέρα το πρωί, μα του Ροσάρ βρέθηκε σπαραγμένο, σακατεμένο, κομματιασμένο, εκεί, στα «Μαύρα Λαγκάδια»...

Το άμάξι είχε γίνει συντρίμια και τ' άλογα είχαν θρη οϊκτρό θάνατο σε μια χαράδρα, σε τριακοσίων μέτρων άπόστασι άπό την κορυφή του Γυμνού Βουνού.

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΤΥΧΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ !

Στη βιεννέζικη έφημερίδα «Βιέννα Τάγκεμπλαττ», αναγράφεται το έξής πρωτάκουστο και συγκινητικό γεγονός:

«Σήμερα το πρωί, ή μικρούλα Μαρία Φίνστερ έπωφελήθηκε άπ' την άπουσία της μητέρας της, ή όποία βγήκε για λίγη ώρα να ψωνίσει, κι' άνέβηκε στην ταράτσα του σπιτιού. Άπ' την ταράτσα, ή άνίδειη μικρούλα προχώρησε στα κεραμίδια της στέγης και, γλιστρώντας, γκρεμίστηκε κάτω στο δρόμο άπό ύψος έξη μέτρων, φωνάζοντας άπ' τον τρόπο της: «Μαμάααα!»

Άσφαλώς θα συντριβόταν, ή άτυχη μικρή χάμω στις πλάκες του πεζοδρομίου. Ευτυχώς όμως γύριζε στο σπίτι ή μητέρα της, κατά τη στιγμή εκείνη. Κι' άκούγοντας την τρομαγμένη κραυγή της κόρης της — που έπεφτε άπ' τα ύψη — άνοιξε τη στοργική άγκαλιά της ή φτωχή μητέρα, την άρπαξε στα μπράτσα της, και την έσωσε άπό θάνατο σίγουρο και φριχτό!

Μητέρα και κόρη έπαθαν μονάχα λίγους άσήμαντους μωλωπισμούς, έξ αίτίας της όρμητικής πτώσεως της μικρής άπ' τα ύψη.

Δέν είναι λοιπόν ή μητέρες πραγματικοί «φύλακες — άγγελιοί» σωτηρίας για τα παιδιά τους:

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τα γάντια δέν είναι, όπως θα νομίζουν πολλοί, επινόησι των νεωτέρων χρόνων. Είναι άπολύτως έξακριβωμένο ότι ήταν γνωστά και στην αρχαιότητα. Κατά τις τελευταίες μάλιστα άνασκαφές που έγιναν στην Αίγυπτο, μεταξύ των άλλων άντικειμένων που βρέθηκαν στον τάφο του Τουανχάμων ήτο και ένα ζευγάρι γαντιών. Τα γάντια αυτά, κατασκευασμένα άπό έκλεκτό κόκκινο δέρμα, έχουν σχήμα που δέν παραλλάσσει καθόλου άπό τα πιό μοντέρνα σχήματα γαντιών που φοριούνται σήμερα στην Ευρώπη.

Στη Νέα Υόρκη χιτίζεται ένα πελώριο μέγαρο, μέσα στο όποιο θα ύπάρχη ή μεγαλύτερη αίθουσα του κόσμου, ή όποια προορίζεται για διαλέξεις, συναυλίες, έορτές κλπ.

Η αίθουσα αυτή θα χωράη άνέτως 30.000 θεατάς στην πλατεία και άλλους 10.000 στα θεωρεία. Το ύψος της υπολογίζεται σε 30 μέτρα, θα φωτίζεται δέ με πολυελαίους 5.000 κηρίων.

Ο διάδοχος της Νορβηγίας έδέχθη πρό έτών κατά την ήμέραν των γενεθλίων του ένα πράγματι πολύτιμο δώρον. Η έκατομμυριούχος μίς Μυσγκράθ, φίλη της βασίλισσας της Νορβηγίας, του έδώρησε ένα όλόκληρο νησάκι ιδιόκτητο, που βρίσκεται τέσσερα μίλλια μακριά άπ' τις σκανδιναυικές άκτές και το όποιο φημίζεται για το καλό κυνήγι που έχει στα πυκνά δάση του.

Επίσης στο μικρό λιμάνι του νησιού βρίσκει κανείς πάντοτε τα έκλεκτότερα ψάρια, τα δέ έρημα και θραχώδη άκρογιάλια του είναι γεμάτα άπό περίφημα στρείδια.

Όλοι βέβαια θα φαντάζονται ότι ή φωτεινές ρεκλάμες είναι επινόησι των νεωτέρων χρόνων, σύγχρονη της χρησιμοποίησης του ήλεκτρισμού. Αυτό όμως δέν είναι σωστό και άπόδειξις τούτου είναι μια

είδησις της παληάς παρισινής έφημερίδος «Γκαζέτ» ή όποια έξεδίδετο στην γαλλική πρωτεύουσα το 1725. Στην είδησι αυτή αναγράφεται ότι ό τίτλος του παρισινού «Καφενείου των Μουσών» έλαμπε τη νύχτα, φωτιζόμενος άπό μικρές λαμπίτσες, τοποθετημένες καταλλήλως όπισθεν των γραμμάτων.

Άπό τις τελευταίες άγγλικές έφημερίδες παραλαμβάνουμε τα κάτωθι:

Ένας Άγγλος έκατομμυριούχος, μόλις επέστρεψε άπό την κηδείαν της αγαπημένης του συζύγου, δέν άρκέσθηκε μόνο στο να ντυθή με μαύρα ρούχα και να πενήθη όπως όλοι οί άνθρωποι, αλλά θέλησε να κάμη κάτι περισσότερο.

Διέταξε λοιπόν τον μάγειρό του να του έτοιμάξη επί μίαν εβδομάδα πένθιμα... φαγητά, όπως τα έλεγε:

Ίδου δέ και ένα άπό τα μενού των... πενθίμων γευμάτων του ίδιοτρόπου Άγγλου:

«Σούλα άπό μαύρο ζομό. Μαύρο χαβιάρι. Έληές μαύρες. Φιλέτο ψητό με σάλτσα μαύρη. Κοτολέττες με σαράγγια. Φρυγανιές. Τρούφες με βύσσινο. Κομπόστα εαμάσκηνα. Καφέ».

Φαίνεται όμως άπ' το μενού αυτό, ότι παρ' όλο το μεγάλο πένθος του Άγγλου έκατομμυριούχου, ή όρεξις του δέν είχε πάθει άπολύτως τίποτα!

Η άθλιότης μερικών χωριών των Ίνδιων είναι κάτι άφάνταστο. Οί διδάσκαλοι των ύπαιθριών σχολείων των παίρνουν 10 φράγκα μισθό τον μήνα. Με αυτό το ποσόν όφείλουν να διατρέφουν τις πολυμελείς οικογένειές τους, χωρίς να έχουν το δικαίωμα να κάνουν καμιά άλλη εργασία. Τα διδάκτρα επίσης τα όποια εισπράττει ή Κοινότης άπό τους μαθητάς, είναι τόσο... πολλά (μια πεντάρα το μήνα!) ώστε τα περισσότερα παιδιά μένουν άγράμματα, γιατί δέν έχουν οι γονείς τους να πληρώσουν το ύπέρογκον αυτό ποσόν!